

Tab, som allerede i ren finantsiel Henseende er paadist; men det vil løbe op til meget store Summer, ikke at tale om den Sum, Befolkningen taber, dels gjennem det Beløb, den har maattet bidrage til Expropriationen, dels indirekte derigjennem, at den i saa lang Tid maa udbære det væsentligste Transportmiddel i Egne, som i allerhøjeste Grad trænge til Transportmidler. Dette Tab vil ogsaa voxe op til en overordentlig Størrelse. Jeg kan derfor ikke negte, at naar den ærede Indenrigsminister ved sit Forsvar — thi jeg kalder det et Forsvar — for Hovedentreprenuerne allerede nu har stillet i Udagt, at Regjeringen rimeligvis vil komme til det Udslag ikke at gjøre Mulkbestemmelserne anvendelige (Indenrigsministeren: Det har jeg ikke sagt!) — Jeg veed vel, at den ærede Minister ikke har sagt det; men det forekommer mig dog, at det ligger temmelig tydeligt paa Bunden af hans Argumentationer — saa vil jeg sige, at det netop er udtalt for mig, med Anmodning om at udtale det lige over for Regjeringen, at denne Fremgangsmaade af Befolkningen ikke anses for forsvarlig i dette Tilfælde, og . . . (Th. Nielsen: Heller ikke af dette Thing!) — det ærede Medlem havde naar taget mig Ordet ud af Munden — og at, som jeg haaber, dette Thing med Kraft vil forhindre, at denne Fremgangsmaade skal blive anvendt i dette Tilfælde. Naar man har gjort saadanne Argumenter gjældende, som at Hovedentreprenuerne i dette Tilfælde skulde være Danske, og af den Grund have gjort det saa meget billigere, maa den ærede Indenrigsminister forlade mig, men jeg tror ikke et eneste Dieblit paa, at noget Firma her i Danmark, fordi det er et dansk Firma, giver Regjeringen eller dette Land en eneste Skillings Kjøb ud over, hvad der er det selv tjenligt, og jeg ser derfor ikke, at der er nogen somhelst Grund til at minde om, at vi have med danske Folk at gjøre. Disse Hensyn kan jeg ikke billige, ikke gjøre til mine, og det er derfor, at jeg har truffet dem frem. — Der er mange andre Enteltheder, som det kunde have været ganske interessant at give sig ind paa i denne Sag; men da jeg antager, at den vil komme for paa et senere Stadium, skal jeg for Diebliffet indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Winther: Den ærede sidste Læser sagde, at han syntes, at jeg havde givet den ærede Minister Ret i hans Fremstilling. Da jeg udtrykkelig sagde det Modsatte, forekommer det mig, at det er urigtigt at tillægge mig en saadan Mening. Jeg sagde nemlig kun, at naar man hørte den ærede Ministers Fremstilling og hans stærke Overbevisning om sin Sags Rigtighed, skulde man tro, at han havde fuldstændig Ret; og saa afbrød den ærede Minister mig og sagde: Ja! og jeg svarede: Deri er jeg ikke enig. Efter at jeg har sagt dette, tror jeg ikke, at man skal til-

lægge mig den Mening, at jeg har godkendt den ærede Ministers Fremstilling; det vil jeg meget frabede mig. Dernæst skal jeg gjøre opmærksom paa, at der var en anden Grund, hvorfor man skulde have tænkt sig, at jeg ikke havde sagt noget Saadant, thi jeg bemærkede, at Sagen maatte være anderledes oplyst for mig, førend jeg vilde dømmе, hvor Retten er. Jeg skulde altsaa tro, at man maatte forstaa, at jeg ikke har blandet mig i Striden mellem Ministeriet og Forespørgerne, hvilket netop var den Bemærkning, hvormed jeg begyndte mit Foredrag, men at jeg kun tog Ordet for at henlede Opmærksomheden paa en Sag, hvorved Beskyddernes Lær kunde imødekommес. Saaledes er det, jeg har sagt, at forstaa; og Rigsdagstidenden vil vise, at saaledes har jeg ogsaa sagt, og at den ærede Forespørger har opfattet mig urigtigt.

Th. Kruse: Det kan være, at jeg i dette Tilfælde har overhørt enkelte Ord af, hvad det ærede Medlem sagde, men det er sikkert, at der var Mange her i Salen, som opfattede det ærede Medlem ligesom jeg. I den Henseende skal jeg henvise til, hvad Tidenden vil vise; skulde den vise, hvad det ærede Medlem nu har sagt, vil jeg indrømme, at han havde Ret.

Fenger: Der er under denne Forhandling faldet nogle Uttringer, som foranledige mig til at gjøre nogle enkelte Bemærkninger. Jeg vilde først tillade mig at henlede Thingets Opmærksomhed paa en Anstuelse, der er kommen frem væsentlig fra det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), og som berører det Forhold, hvori de forskjellige Ministre komme til at staa til hverandre med Hensyn til Affattelsen af Finantsloven. Jeg tror, at det kan være ganske nyttigt for Thinget at se noget klarere i dette Spørgsmaal, som jo ved flere Veiligheder kan faae praktisk Betydning. Det vil være bekendt, at Finantsministeren er den Minister, der fremlægger Finantsloven, og at han affatter den i Genhold til de indkomne Meddelelser fra de andre Ministre, idet han samler dem til en Helhed og lægger den sidste Haand paa dem. Han forelægger dernæst Finantslovsforslaget for Hans Majestæt Kongen og fremlægger det derpaa for Thinget. Det er ogsaa ham, der senere indstiller Finantsloven til Kongens Befræstelse, og som kontrastignerer den. Det vil let ses, at det Over, som saaledes er overdraget Finantsministeren, ikke alene har den Betydning, at det er ham, der skal samle de Begjæringer, som fra de forskjellige Ministerier indkomme til ham, tillige med de Opgaver, der strømme ind til ham fra de Departementer, som ere ham underordnede, angaaende hvilke Indtægter og Udgifter der kan ventes i det kommende Finantsaar. Men det er tillige ham, som skal tænke paa, hvorledes der kan bringes Egevoægt tilveie mellem